

Minister Finansów i Gospodarki

Znak pisma: DPG-III.054.6.2025
Warszawa, 10 grudnia 2025 r.

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu RP

Dotyczy: interpelacji poselskiej nr 13110

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do interpelacji nr 13110 Pani Poseł Olgi Ewy Semeniuk-Patkowskiej w sprawie ryzyka fali upadłości przedsiębiorstw w 2025 roku i realnej kondycji polskiej gospodarki, poniżej przedstawiam szczegółowe odpowiedzi na pytania Pani Poseł:

1. Ile przedsiębiorstw ogłosiło upadłość lub rozpoczęło postępowanie restrukturyzacyjne w 2024 roku, a jakie są prognozy na 2025 rok?

Wg danych z Monitora Sądowego i Gospodarczego, w 2024 r. upadłość ogłosiło 436 przedsiębiorstw, co oznacza wzrost w porównaniu do 2023 r. o 10,7%. Należy jednak dodać, że pomimo wzrastającej corocznie, od 2022 r., liczby upadłości, aktualnie jest ona wyraźnie mniejsza niż w latach 2018-2019, kiedy to upadłość ogłaszało około 600 firm rocznie. Jednocześnie w 2024 r. restrukturyzację rozpoczęło 4457 firm, co oznacza wzrost o 7,4% w porównaniu do roku 2023.

Jeśli chodzi o prognozy na obecny rok, to do końca września 2025 r. nastąpiło 312 upadłości przedsiębiorstw wobec 331 w analogicznym okresie 2024 r. Gdyby obecna dynamika utrzymała się do końca roku, wówczas w 2025 r. liczba upadłości firm byłaby niższa o ok. 5% niż w 2024 r. Odnosząc się do procesów restrukturyzacyjnych – wg analiz Centralnego Ośrodka Informacji Gospodarczych do końca września 2025 r. ogłoszono 3864 postępowania restrukturyzacyjne, co oznacza, że w całym 2025 r. ich liczba może przekroczyć 5000.

Jednocześnie należy zauważyć, że dane o liczbie procesów restrukturyzacyjnych wpisują się w ogólny trend wzrostowy liczby takich postępowań, wynikający z implementacji do krajowego porządku prawnego dyrektywy UE 2019/1023 („Dyrektywy drugiej szansy”), czego wyrazem w szczególności były: nowelizacja ustawy z dnia 28 maja 2021 r. o zmianie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021 r. poz. 1080), która weszła w życie 1 grudnia 2021 r. oraz nowelizacja ustawy z dnia 25 lipca 2025 r. o zmianie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne, ustawy – Prawo upadłościowe oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Zadłużonych (Dz.U. z 2025 r. poz. 1085), która weszła w życie 23 sierpnia 2025 r.

W tym kontekście dane za 2024 oraz 2025 rok o liczbie postępowań restrukturyzacyjnych potwierdzają, że uczestnicy obrotu gospodarczego - ze szczególnym uwzględnieniem dłużników niewypłacalnych lub zagrożonych niewypłacalnością - coraz chętniej korzystają z prawnych rozwiązań w zakresie postępowań restrukturyzacyjnych, obowiązujących od stosunkowo niedawna w polskim systemie prawnym. Oznacza to zaakceptowanie i realizację przez uczestników obrotu procedur restrukturyzacyjnych mających za cel zaspokojenie wierzycieli dłużników niewypłacalnych (lub zagrożonych niewypłacalnością) przy jednoczesnym utrzymaniu bytu prawnego podmiotu zadłużonego i jego restrukturyzacji. Procedury restrukturyzacyjne są co do zasady w większości fakultatywne, czyli inicjowane na wniosek dłużnika.

Postępowanie restrukturyzacyjne - niezależnie od jego rodzaju (postępowanie o zatwierdzenie układu, przyspieszone postępowanie układowe, postępowanie układowe i postępowanie sanacyjne) w odróżnieniu od postępowania upadłościowego nie zmierza do likwidacji działalności i bytu prawnego dłużnika niewypłacalnego, lecz do utrzymania jego działalności i poprawy kondycji finansowej przy jednoczesnym optymalnym zaspokojeniu wierzycieli. Środkiem do osiągnięcia tego celu jest zawarcie układu z wierzycielami, którzy godzą się na sposób zaspokojenia ich wierzytelności przewidziany w przygotowanych przez dłużnika (nadzorcę, zarządcę) propozycjach układowych.

Najmniej złożonym postępowaniem restrukturyzacyjnym jest postępowanie o zatwierdzenie układu (PZU), które w istocie stanowi rodzaj ugody zawieranej pomiędzy dłużnikiem a wierzycielami poza ramami procedury sądowej, która dopiero po jej zawarciu (przyjęciu układu) podlega ostatecznie zatwierdzeniu przez sąd powszechny. Z uwagi na prostotę i szybkość postępowania z PZU korzystają z zasady przedsiębiorcy indywidualni (osoby fizyczne) i drobniejsze spółki prawa handlowego.

2. Jakie branże są obecnie najbardziej zagrożone utratą płynności finansowej?

Wg danych Centralnego Ośrodka Informacji Gospodarczych, do końca września 2025 r. najwięcej postępowań upadłościowych dotyczyło podmiotów zajmujących się przetwórstwem przemysłowym (26,2%), handlem (20,4%) oraz budownictwem (12,5%). W przypadku postępowań restrukturyzacyjnych w analogicznym okresie najwięcej postępowań dotyczyło podmiotów, które zajmowały się handlem (19,2%), budownictwem (17,2%) i przetwórstwem przemysłowym (15,1%).

Jednocześnie należy zauważyć, że wg danych z Szybkiego Monitoringu NBP w II kw. 2025 r. płynność sektora przedsiębiorstw niefinansowych spadła w porównaniu z poprzednim kwartałem i analogicznym okresem ubiegłego roku, ale pozostała na wysokim poziomie na tle danych historycznych. Nieco niższy niż przed rokiem był także udział firm ze wskaźnikiem płynności finansowej przekraczającym referencyjny poziom (72,4% wobec 73,1%), który jednak również kształtował się powyżej wieloletniej średniej (70,9%). Spadek płynności finansowej w ujęciu rocznym odnotowano w grupie dużych firm, a jej wzrost w sektorze MŚP. W obu tych grupach kształtowała się ona powyżej wieloletniej średniej.

3. Czy ministerstwo opracowało analizę ryzyka fali upadłości firm w 2025 roku i jej wpływu na rynek pracy?

Dostępne dane opracowane przez Główny Urząd Statystyczny wskazują, że w I półroczu br. zostało wydanych 190 postanowień o ogłoszeniu upadłości przedsiębiorstw. Jest to liczba zbliżona do odnotowanej w analogicznym okresie ub.r. (wówczas zanotowano upadłość 192 przedsiębiorstw). Największą liczbę upadłości ogłoszono w firmach zajmujących się przemysłem (sekcje B-E) – postanowienie o ogłoszeniu upadłości wydano wobec 60 takich przedsiębiorstw. Upadłość ogłosiło ponadto m.in. 41 firm z sekcji handel; naprawa pojazdów samochodowych, 28 firm z sekcji budownictwo oraz 26 firm z szeroko rozumianego sektora usługowego (sekcje K-N). W podziale na formę prawną najwięcej upadłości zanotowano dla spółek z ograniczoną odpowiedzialnością (141, tj. blisko ¾ wszystkich ogłoszonych upadłości).

Upadłość firm w konsekwencji prowadzi do utraty pracy przez dotychczasowych pracowników. Do oszacowania wpływu na rynek pracy należy posłużyć się danymi z urzędów pracy o zamiarze przeprowadzenia zwolnień grupowych oraz o zwolnieniach zrealizowanych. W trzech kwartałach br. w związku z likwidacją zakładu pracy bądź oddziału zgłoszono 5,6 tys. osób do zwolnienia (co przekłada się na 6,2% wszystkich zadeklarowanych zwolnień). Co zaś tyczy się zrealizowanych zwolnień – w analizowanym okresie pracodawcy zwolnili z przyczyn dot. zakładu pracy ogółem ok. 23 tys. osób. Blisko 20% spośród nich straciło pracę z powodu likwidacji zakładu lub oddziału.

Skala zadeklarowanych zwolnień, a także liczba zrealizowanych już zwolnień z perspektywy ogólnokrajowej nie wpływa znacząco na rynek pracy, w tym na poziom bezrobocia. Polski rynek pracy wciąż charakteryzuje się dobrą kondycją, mimo pewnych oznak schłodzenia. Stopa bezrobocia w końcu października wyniosła 5,6% (o 0,7 p.p. więcej niż rok wcześniej). Choć wzrost liczby bezrobotnych, zwłaszcza w miesiącach letnich, może wydawać się niepokojący, to wynika on w pewnej mierze ze zmian prawnych (wejście w życie od czerwca 2025 r. ustawy o rynku pracy i służbach zatrudnienia). Warto również podkreślić, że Polska wciąż utrzymuje się w czołówce krajów z najniższym bezrobociem w UE (w październiku zharmonizowana stopa bezrobocia wyniosła 3,2%, a niższą wartość odnotowano jedynie na Malcie i w Czechach).

Niemniej w sytuacji likwidacji firm, które w konsekwencji prowadzą do zwolnień grupowych należy brać pod uwagę perspektywę lokalną. Mniejsze ośrodki charakteryzują się płytszymi rynkami pracy, co sprawia, że osoby dotknięte zwolnieniami mogą mieć większe problemy ze znalezieniem nowego miejsca pracy. Tyczy się to zwłaszcza takich województw, gdzie stopa bezrobocia jest wyraźnie wyższa od tej notowanej na poziomie całego kraju (m.in. podkarpackie i warmińsko-mazurskie).

4. Czy rząd planuje działania osłonowe lub program stabilizacyjny dla sektora MŚP w obliczu rosnących kosztów kredytowych i spadku zamówień?

Ministerstwo Rozwoju i Technologii (MRiT) zapewnia funkcjonowanie Krajowego Punktu Kontaktowego ds. Instrumentów Finansowych Programów Unii Europejskiej (KPK) przy Związku Banków Polskich, który prowadzi działalność informacyjną, promocyjną oraz doradczą dla wszystkich podmiotów (np. instytucji finansowych, przedsiębiorców) na temat preferencyjnego finansowania ze środków unijnych. Bardzo ważnym instrumentem jest program InvestEU, który obejmuje m.in. wsparcie zwrotne, stanowiące zachętę do inwestycji i poszukiwania nowych możliwości rozwoju. Program umożliwia partnerom inwestycyjnym podjęcie większego ryzyka i wspieranie projektów, z których w innym przypadku mogliby zrezygnować. Głównym partnerem inwestycyjnym jest Europejski Bank Inwestycyjny, ale bezpośredni dostęp do gwarancji UE mają krajowe banki rozwoju.

Wsparcia firmom udziela także Europejska Sieć Przedsiębiorczości (EEN). Jest to największa europejska sieć ośrodków i instytucji, które wspierają rozwój małych i średnich przedsiębiorstw oraz oferują kompleksowe usługi firmom z sektora MŚP, aby mogły rozwinąć w pełni swój potencjał i zdolności innowacyjne. Eksperti EEN oferują firmom spersonalizowane usługi z zakresu internacjonalizacji, innowacji, cyfryzacji i zrównoważonego rozwoju. Projekt EEN jest współfinansowany przez Unię Europejską w ramach Programu na rzecz jednolitego rynku oraz ze środków budżetu państwa w ramach programu wieloletniego: Program rządowy – Udział Polski w części COSME Programu na rzecz rynku wewnętrznego, konkurencyjności przedsiębiorstw, w tym małych i średnich przedsiębiorstw, dziedziny roślin, zwierząt, żywności i paszy, oraz statystyk europejskich (Programu na rzecz jednolitego rynku) w latach 2022–2028.

5. Czy resort monitoruje zaległości płatnicze między przedsiębiorstwami i planuje wzmocnienie przepisów przeciwdziałających zatorom płatniczym?

Problem nieterminowych płatności między przedsiębiorstwami jest monitorowany przez MRiT. Przykładowo, zjawisko zaległości płatniczych podlegało szczegółowej analizie w ramach dokonanej oceny funkcjonowania ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych. Polski ustawodawca dostrzegł problem opóźnionych płatności w transakcjach handlowych, czego wyrazem były kolejne nowelizacje ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych¹.

Warto zwrócić uwagę na to, że problem ten nie jest tylko polską specyfiką. Został również dostrzeżony na szczeblu unijnym, gdzie od ponad 2 lat toczony są prace nad rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych. Celem projektowanego rozporządzenia jest jeszcze większa ochrona wierzycieli i skrócenie terminów zapłaty. Polska wyraziła pozytywny stosunek do kierunków i koncepcji zawartych w projekcie, jednak duża część pozostałych państw członkowskich przedstawiła do niego szereg uwag. Niezbędne stało się więc wypracowanie kompromisowej wersji. Podczas polskiej prezydencji w I poł. 2025 roku nasz kraj czynił daleko posunięte starania, by przełamać zaistniały w tym obszarze impas. Obecnie zadanie to leży w gestii Danii.

W związku z trwającymi nadal pracami w Radzie UE, nie planuje się procedowania w najbliższym czasie kompleksowej nowelizacji ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. Ponadto należy podkreślić, że na tle ustawodawstw innych państw UE, Polska posiada jeden z najbardziej daleko idących systemów w zakresie ochrony wierzycieli przed skutkami zatorów płatniczych.

Ustawa z 8 marca 2013 r. przewiduje m.in.:

- maksymalne terminy płatności w obrocie profesjonalnym, po upływie których wierzycielowi przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, stanowiące sumę stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i – w zależności od stron transakcji handlowej – 8 albo 10 punktów procentowych. Jednocześnie, jeżeli dłużnikiem nie jest podmiot publiczny, strony mogą ustalić wyższe odsetki;

---

¹ Dz.U. z 2013 r. poz. 403 t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1790

- rozwiązanie, zgodnie z którym postanowienia umowne przewidujące dłuższy termin zapłaty, niż maksymalny termin wskazany w ustawie, są nieważne i – z mocy ustawy – automatyczne zastosowanie ma termin ustawowy, po upływie, którego wierzycielowi przysługują odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych;
- rekompensatę za koszty odzyskiwania należności, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych, której wysokość jest różna w zależności od wysokości zaległego świadczenia pieniężnego i może wynosić równowartość 40, 70 lub 100 euro oraz zwrot poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających kwotę tej rekompensaty;
- administracyjne kary pieniężne nakładane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) na podmioty, które nadmiernie opóźniają się z regulowaniem swoich zobowiązań;
- odsetki ustawowe stanowiące sumę stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych - jeżeli strony transakcji handlowej, z wyłączeniem podmiotu publicznego będącego podmiotem leczniczym, przewidziały w umowie termin zapłaty dłuższy niż 30 dni, wierzyciel, który nie jest dużym przedsiębiorcą, może żądać takich odsetek po upływie 30 dni, liczonych od dnia spełnienia swojego świadczenia i doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, do dnia zapłaty, ale nie dłużej niż do dnia wymagalności świadczenia pieniężnego.

W polskim systemie funkcjonują więc rozwiązania mające na celu ochronę wierzycieli w transakcjach handlowych. Często jednak wierzyciele w obawie przed utratą kontrahenta nie chcą korzystać z przysługujących im instrumentów, co potwierdzają wyniki badania z raportu EPR, gdzie 54% dyrektorów potwierdziło, że zgodziło się na niekorzystne warunki płatności, aby utrzymać dobre relacje z klientami².

Ponadto, do systemu prawa wprowadzono obowiązek przesyłania do ministra właściwego ds. gospodarki sprawozdań o stosowanych terminach zapłaty przez tzw. dużych przedsiębiorców.

Celem było zagwarantowanie jawności praktyk płatniczych, aby zmniejszyć skłonność do zachowań nagannych i pozwolić obniżyć ryzyko wchodzenia w relacje biznesowe z partnerami stosującymi nadmiernie wydłużone terminy zapłaty. Z drugiej strony publikacja przez ministra ds. gospodarki danych o stosowanych praktykach płatniczych stwarza największym przedsiębiorcom możliwość zaprezentowania się jako rzetelni kontrahenci.

Porównanie danych ze sprawozdań za lata 2022, 2023 i 2024 dotyczących udziału procentowego świadczeń pieniężnych nieotrzymanych oraz niespełnionych w terminie umownym wskazuje na stabilizację sytuacji płatniczej w tych latach na podobnym poziomie. W latach 2022 i 2023 r. ok. 26,5% podmiotów wskazało, że otrzymało przynajmniej połowę należności po terminie, w roku 2024 wskazało tak 25,15% podmiotów.

Jeżeli chodzi o odsetek podmiotów deklarujących otrzymanie i spełnienie ponad 80% odpowiednio należności i zobowiązań po terminie - w 2024 r. sytuacja była nieznacznie gorsza, niż w poprzednim roku. W 2023 r. wynosił on odpowiednio 6,9% i 7,67%, a w 2024 roku – 7,6% i 7,35%.

---

² European Payment Report (EPR), kwiecień 2025.

Nieznacznie spadł odsetek podmiotów, które co najmniej 20% należności otrzymują po terminie (z 72,06% w 2023 r., do 70,44% w 2024 r.). Wyraźnie natomiast spadł odsetek podmiotów, które co najmniej 20% zobowiązań spełniają po terminie (z 53,36% w 2023 r. do 47,27% w 2024 roku).

Zakładając, że maksymalnie 5% nieterminowych należności i zobowiązań w portfelu firmy definiuje jej dobrą sytuację płatniczą, to w zakresie należności w 2022 r. w takim położeniu znalazło się 15,5% podmiotów, w 2023 r. 14,5%, a w 2024 r. 15,64%. W zakresie zobowiązań w 2022 r. – 23%, w 2023 r. – 25,61%, a w 2024 r. 25,29%.

Udział podmiotów deklarujących, że opóźnienie w dłuższych przedziałach czasowych (od 61 do 120 dni i powyżej 120 dni) wynosi nie więcej niż 10% należności/zobowiązań jest na podobnym poziomie jak w 2023 r., tj. 96-98%.

Sprawozdania zbiorcze w przedmiotowym zakresie są udostępnione na stronie:

<https://www.gov.pl/web/rozwoj-technologia/sprawozdania-o-stosowanych-terminach-zaplaty>

Z upoważnienia, z wyrazami szacunku

Michał Jaros

Sekretarz Stanu

/ kwalifikowany podpis elektroniczny /

w Ministerstwie Rozwoju i Technologii